Rebbane panni keik saki ühtekokko unnikuse, jättis enneſe jauks agga nattokeſe järrele.

Löukoer küſſis: „Kes ſind on öppetanud nenda targaste jaggama?“

Rebbane wastas: „Karro luggu öppetas!“ —

Löukoer ja rebbane.

Wanna lomade wallitſeja jäi ka jöutumaks, ei ſanud ennam möda metſi enneſele saki pütud. Arwas omma targa peaga kunsti wälja, heitis mäekopa ſiſſe mahha, nago ölleks ta haige olnud.

Metſalomad üks teiſe järrele tullid tedda watama, küſſiſid, mis wigga tal on?

Ni pea kui jälle üks mus tulli ja ennaſt näitas temma maggamiſe kohhal, löukoer, lipſt, maaſt ülles, — krapſt, körri mahha, panni nahka. —

Üks pääw tulli ſiis ka rebbane, jäi ſelle ma augo ſu ette ſeisma, ja küſſis: „Aus lomade wallitſeja, kuida tänina käſſi käib?“ —

Loukoer wastas: „Oh, waene aſſi